

Цю казку надаємо вам безкоштовно на сайті Ririro.com/uk. Наша місія - надати всім дітям у світі можливість безкоштовного доступу до різноманітних казок. Казки можна читати, завантажувати та роздруковувати онлайн, вони охоплюють широкий спектр тем, включаючи тварин, фантастику, науку, історію, різноманітні культури та багато іншого.

Підтримайте нашу місію, поширюючи наш сайт. Бажаємо вам приємного читання!

Ririro

УЯВА ВАЖЛИВІША, НІЖ ЗНАННЯ

Ririro

Канга і малюк Ру йдуть до лісу, а Паць приймає ванну

Ніхто не знав, звідки вони з'явилися, але вони були в Лісі: Канга і Малюк Ру. Коли Пух запитав Крістофера Робіна: "Як вони сюди потрапили?". Крістофер Робін відповів: "Звичайним шляхом, якщо ти розумієш, що я маю на увазі, Пуху", а Пух, який не розумів, сказав: "О!". Потім він двічі кивнув головою і сказав: "Звичайним шляхом. А!" Потім він пішов до свого друга Паця, щоб дізнатися, що він про це думає. А вдома у Паця він знайшов Кролика. Тож вони всі разом поговорили про це.

"Що мені в цьому не подобається, так це ось що," - сказав Кролик. "Ось ми - ти, Пух, і ти, Паць, і я - і раптом—"

"І Іа", - сказав Пух.

"І Іа, і раптом—"

"І Сова", - сказав Пух.

"І Сова, і раптом—"

"О, і Іа", - сказав Пух. "Я зовсім про нього забув."

"Ось ми тут, - дуже повільно й обережно промовив Кролик, - всі ми, і раптом одного ранку ми прокидаємося і, що ми бачимо? Ми знаходимо серед нас Дивну Тварину. Тварину, про яку ми ніколи раніше навіть не чули! Тварину, яка носить свою сім'ю в кишені! Уявімо, що я ношу свою сім'ю в кишені, скільки кишень мені потрібно?"

"Шістнадцять", - сказав Паць.

"Сімнадцять, так?" - сказав Кролик. "І ще одна для носової хустинки - це вісімнадцять. Вісімнадцять кишень в одному костюмі! У мене немає часу".

Настала довга і задумлива тиша ... а потім Пух, який вже кілька хвилин дуже сильно хмурився, сказав: "Я думаю, п'ятнадцять".

"Що?" - запитав Кролик.

"П'ятнадцять."

"П'ятнадцять кого?"

"Твоя сім'я."

"А що з ними?"

Пух потер ніс і сказав, що йому здалося, ніби Кролик говорив про свою сім'ю.

"Фіба?" - недбало запитав Кролик.

"Так, ти сказав—"

"Не зважай, Пуху, - нетерпляче сказав Паць.

"Питання в тому, що нам робити з Кангою?"

"А, ясно," - сказав Пух.

"Найкраще, - сказав Кролик, - зробити ось що. Найкраще було б викрасти Малюка Ру і сховати його, а коли Канга запитає: "Де Малюк Ру?", ми скажемо: "Ага!".

"Ага!" - сказав Пух, тренуючись. "Ага! Ага! ... Звісно," - продовжував він, - "ми могли б сказати "Ага!", навіть якби не вкрали Малюка Ру."

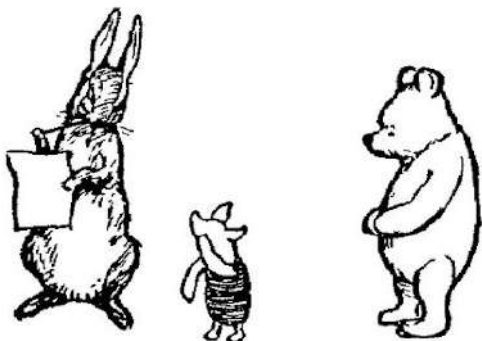
"Пух, - ласкаво сказав Кролик, - ти зовсім безмозкий".
"Я знаю", - покійрно відповів Пух.

Ми кажемо "Ага!", щоб Канга знала, що ми знаємо, де знаходиться Малюк Ру. "Ага!" означає: "Ми скажемо тобі, де знаходиться Малюк Ру, якщо ти пообіцяєш піти з Лісу і ніколи не повертатися". А тепер мовчи, поки я думаю".

Пух забився в куток і спробував сказати "Ага!" таким голосом. Іноді йому здавалося, що це означає те, що сказав Кролик, а іноді йому здавалося, що ні. "Мабуть, це просто тренування," - подумав він. "Цікаво, чи доведеться Кангі теж потренуватися, щоб зрозуміти його".

"Є тільки одне," - сказав Паць, трохи хвилюючись. "Я розмовляв з Крістофером Робіном, і він сказав, що Канга вважається однією з найлютіших тварин. Я не боюся лютих звірів у прямому сенсі цього слова, але добре відомо, що коли одну з найлютіших тварин позбавляють малят, вона стає такою ж лютою, як і дві найлютіші тварини. У такому випадку "Ага!", напевно, було б нерозумно сказати".

"Паць, - сказав Кролик, діставши олівець і облизавши його кінець, - ти зовсім не хоробрий".

"Важко бути хоробрим, - сказав Паць, злегка принохуючись, - коли ти дуже маленька тварина".

Кролик, який почав дуже старанно писати, підняв голову і сказав:

"Саме тому, що ти дуже маленьке звірятко, ти будеш корисним у нашій пригоді".

Паць так зрадів ідеї бути корисним, що забув про страх, а коли Кролик продовжив розповідь про те, що Канги бувають лютими лише взимку, а в інший час - ласкавими, він ледве міг всидіти на місці, так йому кортіло негайно почати бути корисним.

"А як же я?" - сумно запитав Пух. "Напевно, я не зможу бути корисним?"

"Нічого страшного, Пуху," - заспокоїв його Паць.

"Можливо, іншим разом".

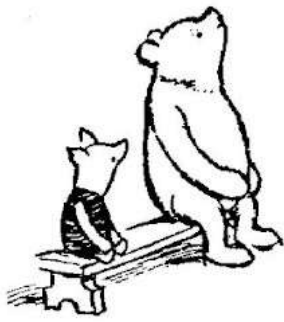
"Без Пуха, - урочисто сказав Кролик, гострячи олівець, - ця пригода була б неможливою".

"Ох!" - сказав Паць, намагаючись не виглядати розчарованим. Але Пух відійшов у куток кімнати і з гордістю сказав собі: "Неможливо без мене! Такого Ведмедика".

"А тепер слухайте всі", – сказав Кролик, коли закінчив писати, а Пух і Паць сиділи з роззявленими ротиками і слухали з великим нетерпінням. Ось що прочитав Кролик:

ПЛАН ЗАФОПЛЕННЯ МАЛЮКА РУ

- Загальні зауваження. Канга бігає швидше за будь-кого з нас, навіть за мене.
- Більше загальних зауважень. Канга ніколи не зводить очей з Малюка Ру, окрім тих випадків, коли він надійно застебнутий у її кишені.
- Отже. Якщо ми хочемо спіймати Малюка Ру, ми повинні мати довгий старт, тому що Канга бігає швидше, ніж будь-хто з Нас, навіть Я. (Див. 1.)
- Одна думка. Якби Ру вистрибнув з кишені Канги, а Паць застрибнув до неї, Канга не помітила б різниці, бо Паць – дуже маленька тварина.
- Як і Ру.
- Але Канга мала б спочатку подивитися в інший бік, щоб не побачити, як Паць стрибає.
- Дивись 2.
- Ще одна думка. Але якщо б Пух розмовляв з нею дуже схвильовано, вона могла б на мить відвести погляд в інший бік.
- І тоді я зможу втекти з Ру.
- Швидко.
- І Канга не помітила б цієї різниці до самого кінця.

Кролик гордо прочитав це, і деякий час після того, як він це прочитав, ніхто нічого не говорив. А потім Паць, який

відкривав і закривав рота, не видаючи жодного звуку, зміг промовити дуже хрипко:

"А потім?"

"Що ти маєш на увазі?"

"Коли Канга помітить різницю?"

"Тоді ми всі скажемо Ага!"

"Всі троє?"

"Так."

"Ох!"

"Що трапилося, Паць?"

"Нічого, - каже Паць, - якщо ми всі троє скажемо це, - сказав Паць, - я не проти, - сказав він, - але мені не хотілося б говорити "Ага!" самому. Це звучало б не так гарно. До речі, - сказав він, - ти впевнений у тому, що сказав про зимові місяці?"

"Про зимові місяці?"

"Так, тільки про те, що в зимові місяці вони люті".

"О, так, так, все вірно. Ну що, Пух? Розумієш, що тобі треба робити?"

"Ні", - сказав Ведмедик Пух. "Ще ні", - сказав він. "Що ж мені робити?"

"Ну, ти просто повинен дуже серйозно поговорити з Кангою, щоб вона нічого не помітила".

"О! Про що?"

"Про що завгодно."

"Ти маєш на увазі, наприклад, розповісти їй трохи віршів чи ще чогось?"

"Саме так", - сказав Кролик. "Чудово. А тепер ходімо."

І вони всі вирушили на пошуки Канги.

Канга і Ру проводили тихий вечір у піщаній частині лісу.

Малюк Ру тренувався робити дуже маленькі стрибки на

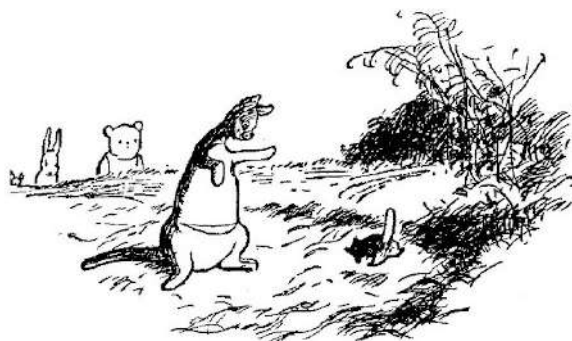
піску, падав у мишачі нори і вилазив з них, а Канга

метушилася і говорила: "Ще один стрибок, милий, а

потім нам треба йти

додому". І в цю мить на

горі з'явився Пух.

"Доброго вечора, Кенга."

"Доброго вечора, Пух."

"Дивіться, як я стрибаю", -

пискнув Ру і впав у ще одну мишачу нору.

"Привіт, Ру, мій маленький друже!"

"Ми якраз збиралися додому", - сказала Канга. "

Доброго вечора, Кролику. Доброго вечора, Паць."

Кролик і Паць, які підійшли з іншого боку гори, сказали

"Доброго вечора" і "Привіт, Ру", і Ру попросив їх

подивитися, як він стрибає, тож вони залишилися і

подивилися.

І Канга теж подивилася....

"О, Канга, - сказав Пух після того, як Кролик двічі підморгнув йому, - я не знаю, чи цікавишся ти взагалі поезією?"

"Зовсім ні", - відповіла Канга.

"Ох!" - сказав Пух.

"Ру, любий, ще один стрибок, і нам треба повертатися додому".

Настала коротка тиша, поки Ру падав у нову мишачу нору.

"Продовжуй", - голосно прошепотів Кролик за лапою.

"До речі, про поезію, - сказав Пух, - я склав невеличкий віршик, поки йшов. Він був такий. Дай-но подивлюся —"

"Чудово!" - сказала Канга. "А тепер, Ру, дорогенький —"

"Тобі сподобається цей віршик", - сказав Кролик.

"Тобі сподобається", - сказав Паць.

"Ти маєш слухати дуже уважно", - сказав Кролик.

"Щоб нічого не пропустити", - сказав Паць.

"О, так", - сказала Канга, але все ще дивилася на Малюка Ру.

"Як воно там, Пуху?" - запитав Кролик.

Пух трохи кашлянув і почав.

ВІРШІ, ЯКІ НАПИСАВ ВЕДМЕДИК З ДУЖЕ
МАЛИМИ МІЗКАМИ

У понеділок, коли сонце припікає

Я часто питаю себе:

"Це правда, чи ні,

"Що є хто і хто є що?"

У вівторок, коли йде град і сніг,

Відчуття в мені росте і росте.

Що навряд чи хтось знає.

Фто є що, що є хто.

У середу, коли небо блакитне,

і мені більше нічого робити,

Я іноді думаю, чи це правда.

Що є хто, і хто є що.

У четвер, коли починає морозити

І хрипкий мороз мерехтить на деревах,

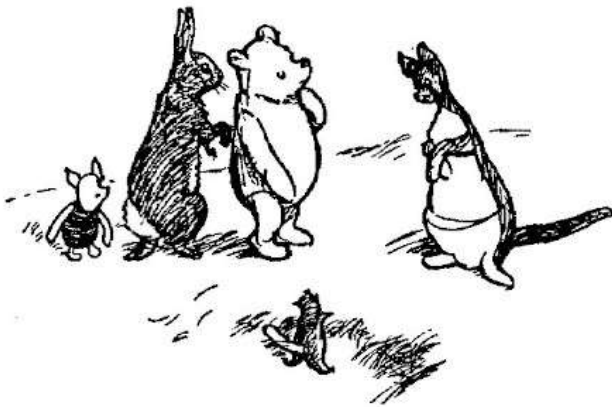
Як легко можна зрозуміти

Що це чийсь, але чії ж вони?

У п'ятницю—

"Так, правда?" - сказала Канга, не чекаючи відповіді,
що станеться в п'ятницю.

"Ще один стрибок, Ру,
дорогенький, і нам
справді треба йти".

Кролик підштовхнув
Пу́ха, щоб той
поквапився.

"До речі, про поезію, -
швидко сказав Пу́х, - ти коли-небудь помічала он те
дерево?"

"Де?" - спитала Канга. "Зараз, Ру—"

"Он там", - сказав Пу́х, показуючи за спину Канги.

"Ні", - сказала Канга. "А тепер застрибуй, Ру, дороженький, і ми підемо додому."

"Поглянь на те дерево он там", - сказав Кролик.

"Фочеш, я підніму тебе, Ру?" І він взяв Ру в лапи.

"Звідси я бачу пташку", - сказав Пух. "Чи це риба?"

"Ти повинен побачити птаха звідси", - сказав Кролик.

"Якщо тільки це не риба."

"Це не риба, це птах", - сказав Паць.

"Так і є", - сказав Кролик.

"Це шпак чи дрізд?" - запитав Пух.

"Ось і питання", - сказав Кролик. "Дрізд чи шпак?"

І тоді нарешті Канга повернула голову, щоб подивитися. І в ту мить, коли вона повернула голову, Кролик сказав гучним голосом: "Заходь, Ру!" - і Паць стрибнув у кишеню Канги, а Кролик з Ру в лапках побіг геть так швидко, як тільки міг.

"А де ж Кролик?" - спитала Канга, знову обертаючись.

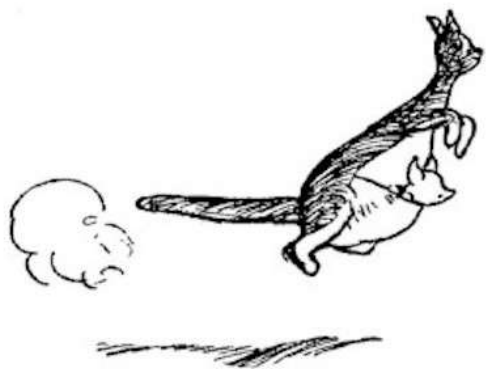
"З тобою все гаразд, Ру, сонечко?"

Паць видав писклявий звук Ру з дна кишені Канги.

"Кролику довелося піти," - сказав Пух. "Здається, він раптом подумав про щось, що йому треба перевірити".

"А Паць?"

"Я думаю, що Паць теж про щось подумав."

"Що ж, нам пора додому", - сказа Канга. "Бувай, Пух." І

трьома великими стрибками вона зникла.

Пух дивився їй услід.

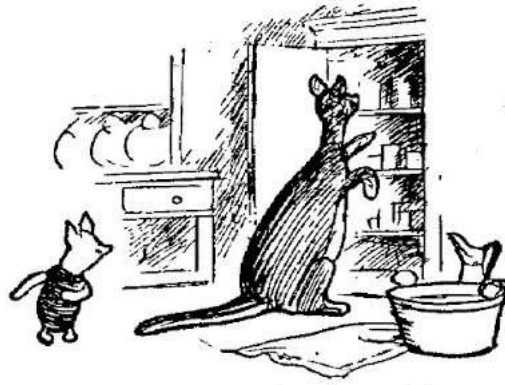
"Фотів би я вміти так стрибати," - думав він. "Фтось може, а хтось не може. Ось так воно буває".

Але бували моменти, коли Паць бажав, щоб Канга не могла. Часто, коли він довго йшов додому через Ліс, йому хотілося бути птахом; але зараз він подумав про себе на дні кишени Канги,

"Якщо це політ, то мені ніколи не вдасться стати птахом".

І коли він піднявся в повітря, то сказав: "У-у-у-у!", а коли спускався вниз, то сказав: "Ой!" І він повторював: "Ой-ой-ой, ой-ой-ой, ой-ой-ой" всю дорогу до будинку Канги.

Звичайно, як тільки Канга розстебнула кишеню, вона побачила, що сталося. На якусь мить їй здалося, що вона злякалася, але потім вона зрозуміла, що це не так, адже вона була абсолютно впевнена, що Крістофер Робін ніколи не допустить, щоб з Ру сталося щось погане. Тож вона сказала собі: "Якщо вони жартують наді мною, то і я пожартую з ними".

"Ну все, Ру, дорогенький", - сказала вона, дістаючи з кишени Паця. "Пора спати."

"Ага!" - сказав Паць, як тільки міг після своєї Жахливої Подорожі. Але це було не дуже гарне "Ага!", і Канга, схоже, не зрозуміла, що воно означає.

"Спершу прийми ванну", - сказала Канга бадьорим голосом.

Паць знову сказав "Ага!" і занепокоєно озирнувся, шукаючи інших. Але їх там не було. Кролик грався з Малюком Ру у власному будиночку і з кожною хвилиною відчував до нього все більшу любов, а Пух, який вирішив стати Кангою, все ще був на піщаному майданчику на вершині Лісу, тренуючись у стрибках.

"Я зовсім не впевнена, - сказала Канга задумливим голосом, - що сьогодні ввечері було б не дуже добре прийняти холодну ванну. Ти цього хочеш, Ру, сонечко?" Паць, який ніколи не любив купатися, затремтів і сказав якомога сміливішим голосом, на який тільки був здатен "Канга, я бачу, що настав час говорити правду в очі". "Кумедний маленький Ру", - сказала Канга, готуючи воду для купання.

"Я не Ру", - голосно сказав Паць. "Я Паць!"

"Так, любий, так", - заспокійливо відповіла Канга. "І ще й імітує голос Паця! Це так розумно з його боку, - продовжила вона, дістаючи з шафи великий шматок жовтого мила. "Що він буде робити далі?"

"Фіба ти не бачиш?" - закричав Паць. "У тебе що, немає очей? Подивися на мене!"

"Я дивлюся, Ру, дороженький", - суворо відповіла Канга.

"І пам'ятаєш, що я тобі вчора казала про кривляння?"

Якщо ти й надалі корчитимеш такі пики, як у Паця, то виростеш і станеш схожим на Паця - і тоді подумай, як тобі буде шкода. А тепер - у ванну, і щоб я більше з тобою про це не розмовляла."

Паць не встиг збагнути, де він опинився, коли опинився у ванні, а Канга міцно терла його великою мочалкою.

"Ой!" - закричав Паць.

"Випустіть мене! Я ж Паць!"

"Не відкривай ротика, любий, а то мило потрапить всередину", - сказала Канга. "Ось так! Що я

тобі казала?"

"Ти, ти, ти, ти зробила це навмисне", - сказав Паць, як тільки зміг знову говорити... а потім випадково набрав повнісінький рот фланелі.

"Правильно, дороженький, нічого не говори", - сказала Канга, і за хвилину Паць вийшов з ванни, і його насухо витирали рушником.

"А тепер, - сказала Канга, - ось твої ліки, а потім спати".

"Які ліки?" - запитав Паць.

"Щоб ти виріс великим і сильним, любий. Ти ж не хочеш бути маленьким і слабким, як Паць, правда? Так ось!"

У цю мить у двері постукали.

"Увійдіть", - сказала Кенга, і ввійшов Крістофер Робін.

"Крістофере Робіне, Крістофере Робіне!" - кричав Паць. "Скажи Канга, хто я такий!

Вона каже, що я Ру. Але ж я не Ру, чи не так?"

Крістофер Робін дуже уважно подивився на нього і похитав головою.

"Ти не можеш бути Ру, - сказав він, - бо я щойно бачив, як Ру грався в Кролячому домі".

"Що ж!" - сказала Канга. "Уявіть собі! Уявіть собі, що я так помилилася."

"Ну ось!" - сказав Паць. "Я ж тобі казав. Я Паць."

Крістофер Робін знову похитав головою.

"О, ти не Паць", - сказав він. "Я добре знаю Паця, і він зовсім іншого кольору".

Паць почав говорити, що це тому, що він щойно прийняв ванну, а потім подумав, що, можливо, він цього не скаже, і коли він відкрив рота, щоб сказати щось інше, Канга всунула йому ложечку з ліками, а потім поплескала його по спині і сказала, що це дійсно дуже приємний смак, коли звикнеш до нього.

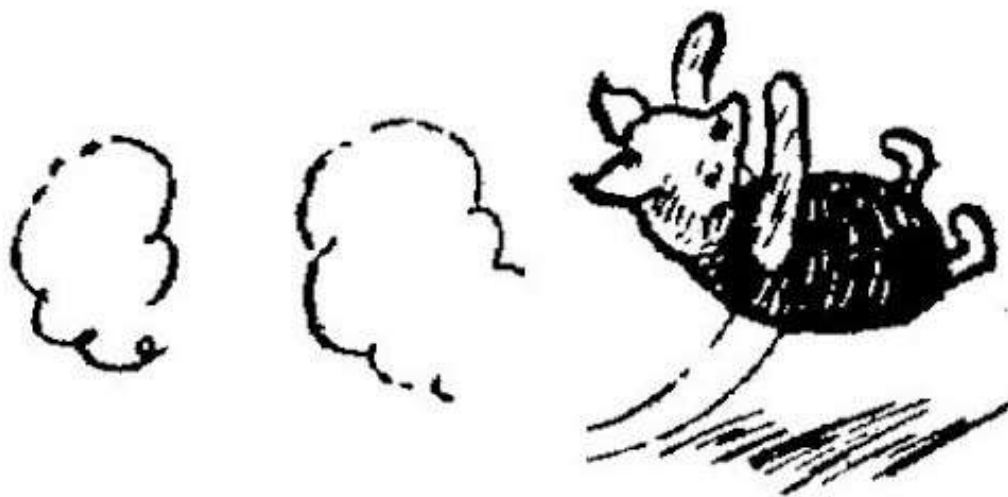
"Я знала, що це не Паць," - сказала Канга. "Цікаво, хто ж це може бути?"

"Можливо, це хтось із родичів Пуха", - сказав Крістофер Робін. "Як щодо племінника, дядька чи ще когось?"

Канга погодилася, що, мабуть, так воно і є, і сказала, що їм доведеться дати йому якесь ім'я.

"Я буду називати його Путел", - сказав Крістофер Робін. "Скорочено - Генрі Путел".

І саме тоді, коли це було вирішено, Генрі Путел вирвався з рук Канги і зістрибнув на землю. На його

велику радість, Крістофер Робін залишив двері відчиненими. Ніколи ще Паць Генрі Путел не бігав так швидко, як тоді, і не зупинявся, поки не підбіг зовсім близько до свого будинку. Але коли до нього залишилося метрів сто, він припинив біг і решту шляху додому котився, щоб знову набути свого гарного кольору...

Тож Канга і Ру залишилися в лісі. І щовівторка Ру проводив день зі своїм великим другом Кроликом, і щовівторка Канга проводила день зі своїм великим другом Пухом, вчила його стрибати, і щовівторка Паць проводив день зі своїм великим другом Крістофером Робіном. Тож всі вони знову були щасливі.